

Fény-

szilánk

Dobrosi Andrea

Fényszilánk

Budapest 2014

Dobrosi Andrea

Fényszilánk

Szerkesztés, címlapfotó:

Dobrosi Andrea

Illusztráció:

Dobrosi Andrea

Minden változik. Ahogy az évszakok, az idő, a lét. Mi magunk azért csöppentünk bele, hogy annak létrafokait meghódítva változzunk magunk is kicsiből nagygyá, születettből holttá, mígnem a megállt szívdobbanás egyszer emlékké ragyog.

Szívesen emlékezünk, mert az emlékezés fényszilánkja nem felsért, átalakít. A jelenben élve múltat idéz, jövőnk része, és – talán észre sem vesszük – épít, ápol. Így változunk.

Ebben a kötetben 45 különféle vers található, képekkel kiegészítve. Magam is emlékezem. A szívdobbanást nem hozhatom vissza, de a fül belső zenéjét igen. S ha már egyszer összetört (változott) e kép, nem mindegy hogy él az ember annak szilánkjaival. Nem akarom, hogy felsértsenek...

Az itt feltárt alkotásokban pedig egy logika van, hogy nincs logika. De én ott vagyok, mint az egyetlen közös, egy szilánknyi tán, s rám fény vetül. Te.

Gyertyánál

Békéd az enyém is, Te vagy a békém,
hiányzol mégis, végtelen,
elragadott múlt, jött jelen,
a jövő nem is tudja: bennem élsz még...

Bennem hirdeted: a jószág halhatatlan,
ki nem tép belőlem idő,
izzik lelked, árad a hő,
de nélküled csak hideg kő maradtam...

Ezért kell imába foglalnom Téged,
áldom neved, fáj hiányod,
ha nem is hallják, kiáltok:
mit senki sem vehet el, az emlékek...

Dérrózsa

Szóltanul meredsz erdőnek, hegynek,
a felhők feletted tisztelegnek,
én csak némán állok, nézek tova,
kecsességed szemem égbe fogja.

Onnan vetül rád csodálkozásom,
mi az, hogy túl teszel álmodáson,
pelyheiddel a fagyot viseled,
olyan vagy, mint a böjtmás, kikelet.

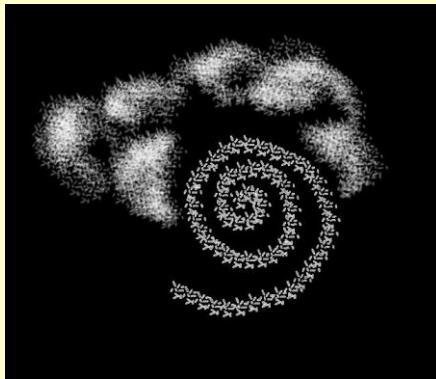
Büszkén, erősen szírmód csak mered,
a lehetetlent te nem ismered,
nincs benned megingás, se félelem,
árnyad szétteríted a fényeken.

Le nem szakítlak, szépséged bevonz,
ha taszítasz is, érzem, szív a bronz,
áradó energiád rám feszül,
súgod: te is bimbó vagy legbelül.

Karc november 2-án

Mint koncentrikus körök, csak most a gyász
koncentrálódik. Tudatos ostyanász.
Pedig a krizantém ösztönből nyílik,
eltűr fagyot. Ha nem is ég mécs itt,
de odabenn az éltető lángérő
megáld, mint tikkadó földet az eső.
S ki magától dől ünnep pamlagára,
– sírhely kövére – annak fény palástja.
Lehet munkaszünet... Égi barázda
bomlik, serken virága, fon imába
harcokat, hálát szürke mindennapért.
Mi sarjad, sarjadni fog, örök. Nap ért
arcról gördülnő őszinte könnyeket,
mégse szárad. De a lélek könnyedebb.

A legszebb pillanatot

Száraz, zörgő levélkupac,
üres, örök gyűretlen ág,
de mégis úgy jár-kelel a szél,
büszkén, ki ablakon belát.

Azzal, hogy a fal felépült,
te a túoldalra tértél,
fújhat peckesen, megmarad,
mint imádkozóban térd-él.

A szél feltámad újra csak,
nincs érte semmilyen bírság,
engedd, hogy téged lássalak,
mikor megremeg a birs ág.

Jön tavasz, majd virágot bont,
a szívem előtted nyitja,
gyökerével kapaszkodik,
benne közelítesz vissza.

Idáig észre se vettem,
mit rejt üvegen túl ablak,
ma már azon gyönyörködöm,
ahogy felhők elhaladnak.

Birs, szél, felhő, mind te vagy,
rólad beszél ablak, falak,
az élet rövid, tudja mind,
mégis a legszebb pillanatot.

Másodpercnyi végtelen

Ketyeg az óra, szívem a ritmusa,
közös működés, egy a szervezet,
mindkettő műves, isteni szerkezet,
kimunkált őserőben a tusa.

Egyesülve dúl időt a két elem,
robotol a másodpercek sávján,
nem vagyunk külön, kitaszítva árván,
tudom, hogy romba dől a kételyem.

Egyszer ránk vetődik az árnyék ugyan,
mi lemerül, merülni kénytelen,
a szívem megáll, elszorul légutam.

A homály beterít a fényeken,
tovább folytatódik így a nagy futam,
nem dőlhet össze velünk végtelen.

Bukás

Őszinte voltam, belebuktam, de én
akkor is az leszek, veszett, kibe vén
gyermekarc veszett, kinek bőre alatt
súg-búg az a jó öreg tapasztalat.
Mit a sors elvett, abból építkezem,
várat akarok, várat a szirteken,
nem süppedő, homokdűnére vágyom,
fájdalom erőm, rántson hazugságon.
Nincs bevált recept, ne mondd, mit tegyek,
vájkalhatnak bár önkéntes istenek,
bennem messze ring a lélektelenség,
más vagyok, lázadó, hazai vendég.
Legyél különnc, és maradj itt velem,
ha bukunk is, nem bukunk el hittelen.

Születésnapodra

Hogy megszülettél, már az öröm,
édes jó Istenem, köszönöm.

Mert Hozzád láncolt ez az élet,
a részed lehetek, a részed.

Így ajándék minden pillanat,
ajándék vagy Te saját magad.

És most megint Veled ékes nap,
az ünnepelt benne csak Te vagy.

Kívánom Neked, álmod érjen,
megtaláld kiutad a mélyben.

Magasba szállj, sokáig repülj,
erős légy, ki fájdalmat legyűr.

Légy egészséges, legyél boldog,
vágyammal ajtódnál toporgok.

Ne is számoljuk az éveket,
úgyis csak lefelé tévedek.

Faágnyi sóhaj

A szív nyitottsága
szemmel láthatóan
valótlan idill csupán
a valós világban.

A látszat kap pontot,
belső érték helyett,
mint lombjukkal a fák
töltenek be teret.

A tél mégse sivár,
hiába hóhegyek,
a kopasz ágakon
lapul a szeretet.

Olyan, mint kismadár,
mely hideget eltűr,
rebben és csipeget,
ha fagy, vagy ha enyhül.

Porcelán

Összetört a porcelán lélek,
de minek a bolhapiacon...
oda nem való, most már tudom.

Sokáig hagytam ott, hogy vegyék,
kitettem napnak, esőnek,
nem gondoltam, össze is törhet.

Ki tette – ki hinné – ismerem.
Vagy mégsem? Persze túl közeli,
ezt ki is használja, kezeli.

Számára előjog a sértés,
átlapoz rajtam, mint Biblián.
Már az is hiba, ha porcelán?

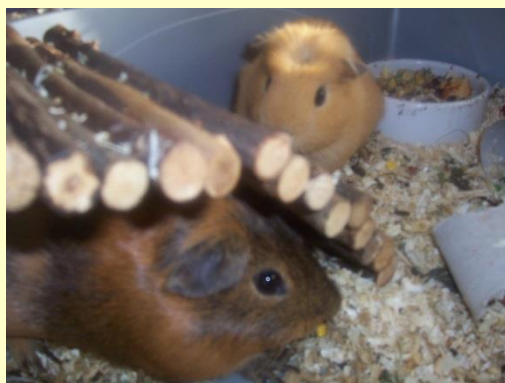
Fájdalom illan...

Gesztenye olyan színű, mint a zsömle,
Zsömle olyan színű, mint a gesztenye.

Velük festem be napjaim színesre:
szőrös, két pocak s nózi, kerekecske.

Tengerimalackáim, ti édesek,
öröm ér reggelente, ha ébredek,
estémbe ti szövitek a fényeket,
ha a csillagom az égen megremeg.

Forgácsot alátok szívesen teszek,
simogat mozdulat, áradó neszek,
vijjogó hangotok csupa szeretet,
újra csak várom, hogy köztetek legyek.
Míg álmaimban ti vagytok a fűszer,
fájdalom illan, mit nap beletűzdel.

Belénk süpped

Volt bölcső,
lett fejfa,
született, élt,
létbe zárva –

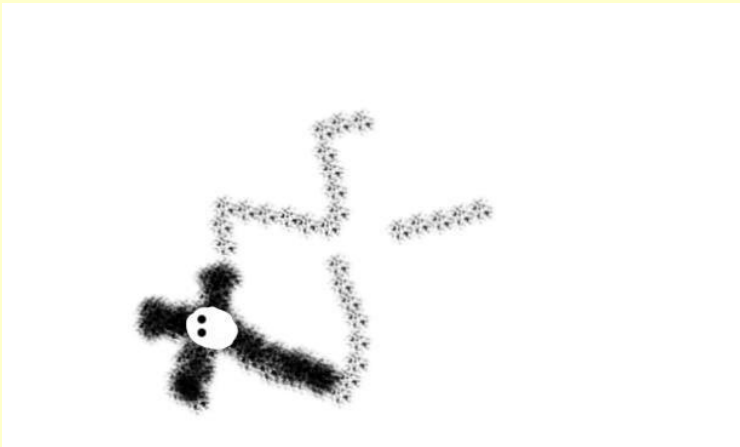
jött ide,
ment oda,
lett földporból
ég mentora –

Nélküle
az ünnep
nem lehet fény
ittlevőnek –

világot,
áld, mutat,
gyertyák őrzik
a lángokat –

görnyed szív,
lát hiányt,
dalba dobban,
némán kiált –

köztünk van,
mint lányom,
belénk süpped
szent Karácsony.

Szeretni szegődtem

Nem kértem, és mégis kaptam:
rosszindulatú vagy, zengte.
Úgy éreztem magam, árván,
egy szál deszkára feszítve.

A lelkem, mint egy luffballon,
mit egy szög kegyetlen kiszúrt,
száll, szelet lovagol ma is.
Véleményt mondtam, nem csitul.

Az időjárás rég ilyen,
időnként rám szakad pokol,
de mindig elhessegetem,
lufi, szög, arrébb vándorol.

Ám most nehéz. Itt az ünnep.
a derű elvárt sejtelem,
mégse hatol át megbántott,
könny ázott gumisejteken.

*Imát kellene mondanom,
bírní felsértő szögemet.
Szeretni szegődtem, ezért
láthatatlanul rőppenek.*

Ne légy a hiányom...

Nincs, ki fesse, kifesse,
lelkem kiüresedne,
ha Te nem védelmeznéd
a csupasz falait még.

Ketten búvunk benne meg,
mint játszó kisgyerek,
hiszünk a rejtett jóban,
a szeretet betoppan.

Hiszünk résnyi ablakot,
fényár azon beragyog,
biztat, elmúlik sötét,
ránk simítja üstökét.

Egymásnak színek vagyunk,
bírnuk fájdalmunk, jajunk,
elhisszük töretlenül,
egyszer lent, egyszer felül.

Férj, apa csak vágy marad,
Te töltöd be ágyamat,
mi csonka, egész Veled,
legalább hadd nézzelek.

Arcod belém égeted,
mint valami képletet,
de karcodat kiállom,
csak ne légy a hiányom...

Korog, nem imbolyog

Csak úgy öregesen cammog,
mintha nem lenne kicsi bocs,
málnát enni van kedve,
de nem szól róla papíros.

Amott egy bozót piroslík,
vonzza őt, mint vasat mágnes,
de a töviséből árad
valami érdekes, lágy nesz.

Eszébe jutott intelem,
mit az anyukája mondott,
ha mást hall, mint a brummogás,
játssza csak meg a bolondot.

Gondolta, megint imbolyog,
de nem kellett, hogy így tegyen,
míg hasa korgott hangosan,
szellő szólt: egyen – ő pihen.

Műfény, műtét

Karácsony: könnyebben nyílik a buksza,
a természet győz, fókuszban az utca.
Ha lerágott csont is, de kell a séma,
nem mehetnek a kliséink pocskéba.
Spontán szeretni, az a nehéz menet,
hogyan szelídíthetnénk meg a géneket?
Most itt az ünnep, az éves menedék,
a képmutatás felveszi kenetét.
A tükör rég törött, haljon, ki hörög,
az erőt szponzorálják a közönyök,
az a sok merev, bamba fej, tekintet,
mint hirdetik, ököl szívnek beinthat.
De mégis, akarom, ragtapasz legyek,
ne csak műfényt árásszanak flaszterek.

Szeretre mer

Fenyő tüskéje ne legyen tövis,
láss tovább, mint a rügy, előre törj,
a gyűlölet nem felépít, növeszt,
üveggént, darabokra összetör.

Miért hiszed konokul a rosszat,
keresztre feszítesz jó tanácsot,
miért csak te vagy a magad szentje,
miért áll szembe veled a vádlott?

Sértenek szavak, az élet ilyen,
de lépj át azon, aki rád rivall,
mi fáj, magadnak kell gyógyítanod,
tegyél meg mindent, kösd be fászlival.

Az idő mindig itt van, a tied,
téged minősít, nem a másikat,
élj vele, az univerzum-üsttel,
a szíveddel töltsd, mutasd meg, ki vagy.

Én megteszem, lelkem kifordítom,
benne vágyá ápolom vádadat,
hiszem, vár özön, a kínoktól erősödöm,
nem hátrálhatok meg, ha rám szakad.

De nem, menekülni nem akarok,
ha közeledésem neked teher,
bocsásd meg vétkem, csak ember vagyok,
ki tavaszra várni szeretve mer.

Megérttem, kiléptem

Nem te vagy az egyetlen, kit szerettem,
magas volt a mérce képzeletemben,
csatlakoztam naiv fruskák köréhez,
a tagdíj csak ennyi volt: csalódj, érezz.

Mert megfeleltem a feltételeknek,
ezek az emberek mind fel is vettek,
hagyták jellemem értük megmaradjon,
aztán nagy szorgalommal elfeledtek.

Te is ilyen tört memória lettél,
ki hűtlenséghez naponta megtér,
ki érthetetlenül szór rám haragot,
hozzá akármilyen kedves is vagyok.
De kimerültem, nem bírom már szusszal,
megérttem, kiléptem s marad az udvar.

Tartozom, bátoríts

Tartozom egy jó szóval,
szemem sugarával,
mosolyom igazával,
szívem derűjével,
telve újabb reménnyel,
igaz gondolattal,

megvigasztallak csendben
mintha nem is lennék,
harag nélkül, dicsérve,
szeretetet mérve,
kérve alázatosan,
halkan, de emberül,

*

hálát rebegni élek,
elesni se félek,
mindig megkeresnélek,
holtomig igézlek,
köszönöm, köszönöm én,
lelkembe érsz, a Fény,

köszönöm magasságod,
hogy rád felnézhetek,
s megismertem mélyeket,
maradj, hinnem muszáj,
kérelek, bátoríts tovább,
ha érnek éjjelek.

*

Rügyezzenek még a fák...

Hontalan

Éjszakára ott a pad, az állomás,
túl mély benned már a kút, mit álom ás,
nem fakaszt vizet, kannás borral itat,
az utcának élsz, annak jó parti vagy.
Ünnepen tálkádba csurran kis leves,
de nem hiszed, hogy ettől az istenes,
nem hiszel már semmit, csak újságpapírt,
mit fajtársad műkönnyekkel telesírt.
Még kapaszkodsz, de érzed, ahogy csúszol,
mint lábad hagy talajt, belőled bú szót,
a számkivetett utolsó imája:
kapjon szeretetet, mert még kívánja.
Ha bent is ágy, csillag ott is ragyogjon,
ha kint is ég, legyen legalább otthon.

Szilveszteri hangulat

Látod, ez helyes. Esdel úgy, hogy hiszed,
nem oszlik jó, mint osonó, s kised.
Vannak benned vitális reménycsírák,
terebélyesednek, mint kertben virág,
te meg csak hagyod, hálózza életed,
nem vagy bolond, hogy pezsgődet félretedd.
Ahogy int az éjfél, koccintasz, nyeled,
jön még Karácsony, szálkátlan halszelet,
pozitív vagy, nem látsz mást, csak pozitívat,
hiába mentőszirénák visítanak.
Elvonóba majd józanul kerülsz be,
mikor a csalódás neved betűzte,
de addig szerpentin rajtad és süveg,
nem élezi pesszimizisták kését.

Fáj a távol

Fáj a távol,
de örülök,
hogy vagy nekem,
elfogadlak így is –
szívtelen.

Az élet része vagy,
az enyémé,
hogy vehetném tőled el...
fáj a távol,
de mindig ott leszel.

Part-art

Nádfüggönyöm vadkacsák ketté szelik,
félretérnek, mint belőlem harag,
lehűlt indulat, tűnik madárcsapat,
messze építi sértés fészkeit.

Tova úszik a vád a barnaságban,
kapaszzkodna még, mint hajótörött,
a tóba valami új évad szökött,
valami fényes megbocsátás van.

De te látsz-e majd harmóniát arcomon,
akarod-e nyitva hagyni szemed,
vagy benned vajon még mindig düh szorong?

Látod? Ott egy sziget, ó csak észrevedd,
mint vonulnak vadkacsák, egy sem bolyong
s mily szép, ha rád vetülnek részletek...!

Gólyacsőr

Nini, nem találom a papucsom,
azt a hegyes orrú, kis feketét,
nekem mégis édes a Gólyacsőr,
a kényelem maga, egy fedezék.

Mert óvatosabb vagyok a lépcsőn,
mióta kiderült, keskeny nekem,
most már mindenki tudja, én jövök,
ha kopogok, abban közeledem.

Ne mérgesítsen senki fel azért,
hogy kipróbáljam harci eszközöm,
idáig mellőztem durvaságot,
ugye ahhoz később se lesz közöm?

Nem vágytam rá sosem, csak meglepett,
de kedves minden ajándék fogsor,
igazi paradicsom lábamon,
mint cégbejegyzés lehet offshore.

Élve érvelek

Megszülettem, mit tagadjam,
meg is osztok akaratlan,
megszülettem, tudni véljed,
belém is szorult kímélet.

Nem ítélek, megszülettél,
többet érsz egy testületnél,
te is, én is egyek vagyunk,
lehet, egymás a mi bajunk.

De egyszer mienk a végzés,
mikor megáll majd a légzés,
akkor pedig szét ne húzzunk,
jobb, ha dühöt most bezúzunk.

Tévedhetünk mind a ketten,
bánhatom azt, mit ma tettem,
örülhetek is teveled,
melletted élve érvelek.

Átragyog...

Teljesen korrekt, kérdezek,
rejtélyre lett a szív, a szem,
ezért van széttárva kezem.

Élet-folyamban csöpp vagyok,
kicsinyke, mint egy ékezet,
én is kétellyel vértézett.

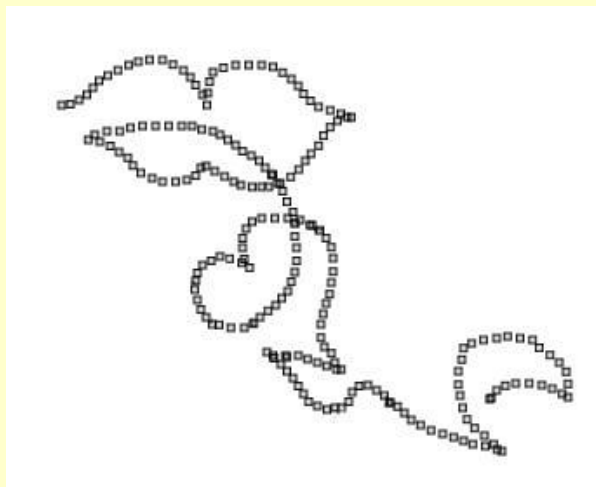
A természet természetem,
akár egy faág, vagy levél,
csendben is hallom, zúg a szél.

Lábamnál csörgedezhet ér,
madárraj szállhat felettem,
fel kell nézzek, ha elestem.

Mindig van kiút, kell legyen,
ha túl is Óperencián,
virulni kell, mint encián.

Értelemre vár az ember,
de feleletre képtelen,
Rád kell nézzek, hogy fény legyen.

*Egyszer örökbe lépek át,
hozzám simul válaszod,
ami sötét volt, átragyog...*

Veled hiszem

Készülődnek a csillagok,
felveszik flitterruhájuk,
kifutón mennyi sziluett,
pulzáló kis éji bábuk.

Csendre áll rajtam az idő,
mint templomban a feszület,
bennem is csírázik egy kép,
egyszer én is csillag leszek.

Táguljon hozzád a tér,
az univerzum felettem,
pötyözzön éjem untalan,
értelmet nyerjen, szerettem.

Ennyit mesél az ablakom,
lüktető, tétova szívem,
nélküled távoli az ég,
közelinek veled hiszem.

Január 7-re

Milyen nap is volt tegnap, kedd?
Mit írt még hozzá a naptár?
Hat betű, csak így... Attila...
anno ilyen nevet kaptál.

Lehet török, de akár gót,
eredetileg atyácska,
meghonosodott, lett hun szó,
vezérként szökött hazánkba.

Én becézetlen szeretem,
magamban mégis dúdolom,
mit is akarhatnék többet,
ismerlek, s túltesz luxuson.

Légy tehát üdvözölve most,
bár naptár szerdára váltott,
igaz, nem vagy Gyöngyvér mégis,
boldog névnapot kívánok!

Forgatás

Még lustán nyújtózik a Nap,
de ébrednie kell, virrad,
ő az egyik főszereplő,
ragyogást ki azért se hagy,
épüljön fel a jövőendő.

Magam is lustán ébredek,
nálam még a Hold lépeget,
mintha rám húzná paplanom:
„szegény pára, csak szédeleg...”
A Hajnal filmjét forgatom.

Ígéretes rendezője,
nem válok meg könnyen tőle.
Az Élet engem instruál,
tegyek úgy, mint szeretője,
nem számít, hogy más mit utál.

A napokat így pergetem,
korai még a „kedvesen”.
– Légy természetesen morcos,
szól főnököm, (ez megy nekem)
csak a Pillanat bolondoz.

Hirtelen betör a Reggel,
egy kávényi hadsereggel.
kedvenc kortyaim tudatják:
szükségünk van rád, ne vessz el...
Érzem, mint áldanak atyák.

Jöhet Délelőtt, már nem úgy,
adok én mérget, vagy derűt,
csak öleljen át a csésze,
egy kis szív-meleg jól befűt,
s rendező azt megértse...

Rajtam rohannak át percek,
a Dél jelez, ebédeljek,
a Pillanat megint benéz,
érkeznek felhő-készletek
s a Délután, mint tengerész.

Hullámszó, szürke házfalak,
az Est felé kacsintanak,
a direktor – ő nekem Lét –
rám rivall: „ne játszd meg magad!”
Nem tartok az ágyon szemlét...

Tor, dia

Mint nyár derekán az öv, darázshadak,
bár ez október. Fülembé zsonganak
a hessegető reflexmelódiák:
szép szavaid rohadnak, helló világ...!
Hirtelen valami érzés térden üt,
lábam kileng, kétkedem, de mindenütt.
Nyitva még a szem, vagy csak bámulni tud?
Kíváncsi vagyok, képből nekem mi jut,
mit ér a szó, mely számomra szertelen,
átoson rajtam, mint szél a kerteken.
A dia, melyet az ég vetít, igaz,
vagy csak délibáb, egy pimasz kis grimasz?
Bennem szervezés alatt szerelmi tor,
temetném én, fel ne támadjon. S kitől.

Nagy-kicsi-ember

Felnőtt lettem; nyugdíjba ment a vén bili,
nem csak fölösleges, de már rég kicsi;
nincs anyatej, van mindenféle remek,
játékaim kinőttem, azok jegyzetek,
grafikon, kütyük aktuális trenddel;
minden made in China, ritka, hogy lengyel,
jobban mondva a cucc EU-s egy holmi;
van tévém, lapos, már tudok jósolni;
munkahelyem, önéletrajzom örzöm;
járok ám, kocsival, busszal, külföldön;
olykor lát anyám, apám, van randitárs,
rá fizu és egészségbiztosítás;
magyarázni is tudok, ha kell, tettetek;
értsétek, nagy ember lettem, emberek.

Gyermek lettem; valahol itt van botom,
nélküle csak a falat tapogatom;
újra potyognak belőlem a fogak,
többet látom megint az orvosokat,
ismét kérdezek, tudjam, hova tettem,
mi előbb még ott volt, benne kezemben;
van, hogy nem tudják, mit mondok, mutatok,
rám hagyják, mondván, az is jó, ha gagyog,

többet fekszem, forgolódom lehet,
rándul vállam, bokám, remegnek kezek,
néha tejbepapi jön, meg unokák;
örülök, ha belátom a kisszobát,
játszom önfeledten élet hangszerén;
értsétek, kis ember lettem, a szerény.

Éves szélroham

Hol vagyok? Hol nem... De itt az üveghegy
egész közel. Ölel? Lök? Rám üzennek
felhők, túl a csúcsokon. – Merengsz? Minek?

Viharban minden falevél felzizeg;
most átfúj rajtad az éves szélroham,
majd láthatod, egyszer elér fényhozam.
...megbicsaklom kicsit, hangom nehezül,
lassan ébredek, mint, ki épp megfeszül.

Akárhogy is, de előre megyek csak,
ha meg kell állni, tenyér ügyis megcsap.
Jó, legyen. De meddig jut nekem kenyér,
meddig viseljem, ha jön szembeszél?
Gondolatom, mint homokszemcse pereg –
sebaj, előveszem ernyőm, ha csepereg.

Pihézet

Rád gondolok, éltet,
pihe vagy, mi rám száll,
átérzem a röptét
amint íve átjár.

Időnként a hiány
súg, halkán bök vállon,
hagyjam rebbenjen el,
ne leljem, s kiállom.

Rám települ a csend,
ujjamon kis pihe,
azt mondatja velem,
nem mentél messzire.

Őrzöl, őrizlek én
mosolyban és könnyben,
ott vagy minduntalan
előttem, mögöttem.

Minden évben van egy nap...

Minden évben van egy nap, mely kitüntet,
erősíti olykor gyenge hitünket,
miért is vagyunk, de minket mégis áld.

Kívánom, szíved még sokáig kitárd,
boldogság-cseppeket áraszsz, ha néznek,
légy a részese, mint méh is a méznek.

Egészséged a családotban őrizd,
másiknak fontos, de annak a főtiszt,
az elképzelhetetlen nélkülözés,
ki létével kemény deszkát is kivés.

Hiába telt az év, csak erősebb légy,
akit a remény csak azért is megvéd.

A szeretetet egy kondérban találod,
mosoly-ruhád óvjon, a hit szabja rád!

Másnap hajnalig

Sóhajom útpor, szürke, vállalom.
Most még újbor, hamu vállamon.
De hiszek szellőt, izzó színeket,
testes kortyokat, hozzám illenek.

Egyszer a könnyek placca kiürül,
oldódik vegyszer az arcom körül,
már nemcsak nézek, látok is újat,
bősz szelek érnek, rám újra fújnak,

lehelnek reményt keserű ködben,
álom nem illan, lángol mögöttem.
Hiszem a tavaszt, győz várakozás,
minden csalódás csak egy állomás,

hit rá gyógyszerem, felső létrafok,
az már nyeremény, ha szám nem nyafog.
Ne félts, ha sírok, hozzám tartozik,
felszárad a csepp másnap hajnalig.

Még tükör által homályosan

Nézem a májfoltokat
s hogy ritkul majd a csonttömeg,
rám köszönnek a ráncok,
mint idővel a fogkövek.

Látok ősz hajszálakat,
míg ki nem hullanak azok,
tüköröm nem töröm össze,
a talánnal jól megvagyok.

A homály ide vonz még,
hol az út köve remény,
rajta biztosan lépek,
tükörképem bármilyen vén.

Éveimmel bölcsülök,
de mit érek, ha nincs hitem,
nem adom az út követ,
magammal örökiül viszem.

Addig, míg élek

Részeim vagytok,
mint téglá a falnak,
filmkocka a filmnek,
részeim vagytok
új remények.

Úgy érzem ismét,
mint picinyke gyermek,
ki totyog s csak jelez,
úgy érzem ismét,
intő jel ez.

Áldom a percet,
mint híveket a pap,
előtte bor, kenyér,
áldom a percet,
bármily kemény.

Legyetek itt még,
mint holnappal hajnal,
napsugárral fénye,
legyetek itt még
szebb időkre.

Társaim vagytok,
mint rács is a rabnak,
láza a betegnek,
társaim vagytok,
addig, míg élek.

Magadba rejtve

Új remény. Keresed. Van? Nincs?

Ha nem is találod, kacsints,
akard! ...nem baj az, ha messzi,
egyszer szemed síkját metszi.

Ha becsukod majd az ajtót,
kinn reked a fényár. Hagyod?

Ragyogjanak a halandók,
mint az égen a csillagok.

Mi lenne, ha győz vaksötét..

kilátástalanságot akarsz?

Mi itt e lét? Küzdőtér, harc.

Ha nem hiszel, hová a tét?

Kezd azzal, szereted magad,

elfogadod az életed.

Bánatod csak a mélybe húz,

ne kövesd. A könnyet letedd.

S ha már tudod, hol találsz,
- valahol magadba rejtve -
éledsz, mint virágra szálló,
tavaszt hozó tarka lepke.

Karrier

Élt egy hernyó, neve Harry,
nem kell után felnevelni.

Befőtt üvege háza,
leveleit abban rágja.

A Facebook-on szerepel, ni.

Magad vagy...

Behúzott függönynek is ott a párkány,
esőcsepp felszínén ugyanúgy kopog,
de, ha éled odakinn a szivárvány,
a ragyogását rajta nem láthatod.
Húzd el azt, suhanjon tova, mint télvég,
gördüljön el, ahogy egyre hajnalok,
fessenek a színek, sűgva, hogy élsz még,
most van itt a ma, most kell pillantanod.
Így vagyok én, ha ablakomra nézek,
eszmélni kényszerít a perc robogás,
begyűjtök virágport, alkotok mézet,
kell e csalfa létbe egy csipet varázs.
Varázs, mi magad vagy: a szemléleted,
szemedből a szürkét mindig félretedd!

Villamoson

Szemben ültünk, szájából folyt a pogi,
mint egy vad patak tajtékzó habjai.

Bőrtáska ölében, azon a morzsák,
a szegecseket majdnem eltakarták.

Zöttyögtünk a téli macskaköveken,
néztünk egymás mellé rezzenéstelen.

Köröttünk a városi szürke, bacik,
nem frissül a kép, nem jön még tarka snitt.

Ez a monotonitás tűnjön tavaszra,
újat hozzon holnap, derűm fakassza.

Most még nincs szín, csak bambuló fejtömeg,
egyszer csak leszáll fiatal, öreg.

Karcolhatna égre fényt áramszedő,
arcom lehetne végre virágmező.

De a mozdulatlan nézés rá kiül,
nem érkezik élet a morzsán kívül.

Ólomidő, pillekép

Feldereng még a víztükör,
a rajta ragyogó korong,
hold szemed fényt szítál belém,
szinte szúr a csend, mint dorong.

De micsoda szűrés ez itt,
már gondolatom bizserget,
átrajzolod az éjszakát,
s minden magányt elfelejtek.

Hiába, az álom pille,
az csak ébren ólomdarab,
ha forgolódom is, ölelsz,
Hold ölel így vízfodrokat.

Éjjeli sugárra vágyom,
fessen rám ápoló vigaszt,
de ki tudja, te látod-e,
amint arcomra rátapadsz.

Lombok alatt...

Lombok alatt a nyár,
vele vén út halad,
haladunk-e mi is,
mint vándormadarak?

Karom karod éri-e,
az ősz felé menet,
bejárunk-e együtt,
erdőket, réteket?

Rám szabott időmet
el nem vesztegetem,
amíg lehet nyújtom,
ha ráncos is kezem.

Vándoroljunk ketten,
ha ér is mázsasúly,
ne inogjunk meg már,
ha esik se s ha fúj.

Nozztalgia

Nekem is volt gyerekkorom,
már egykori, csak részletem,
de máig szép felidézni,
ezért van itt még készleten.

Minden olyan gondtalan volt,
felhőkönnyű, csipp-csupp dolog,
ma már, mint egy jó télapó,
puttonyomban súlyt hurcolok.

Elfogadom felnőtt létem,
az akartam úgyis lenni,
hamar elszállt az a felhő,
gond alatta hadseregnyi.

Okom még sincs panaszkodni,
az idővel harcolni kár,
legalább a puttonyomba
emlékezet pihenni jár.

Emlékezem

Emlékezem,
Általad nincs a nincs,
s most végtelen.
De bejárjuk, csak ints.

Látom: látlak,
belém préselődöttél,
mint a látszat.
Nyár vagy, tavasz, ősz, tél,

időtlenül.
Öltsd belém csendedet,
élsz még belül,
mint ág, ha megremeg.

Fújhat a szél,
feledésből rángat,
éledhetnél,
kihálhatna látszat.

Emlékezem.
Te adtál rá okot,
lett lételem.
A Föld velünk forog.

Te fönt, én lent,
s a légáramlatok.
Jön, ki elment,
s ki jött, az menni fog.

Fényszilánk

Felzaklat hiányod.
Hiába voltál kézzelfoghatón közöttünk,
sosem éreztem így.
Most,
mint a felkavart víz,
mely az iszaptól átláthatatlan,
hömpölyög bennem valami,
valami hatalmas űr.
Már csak gyertyát adhatok Neked,
egy apró fényszilánkot,
lelkem egy darabját.

Eltört.

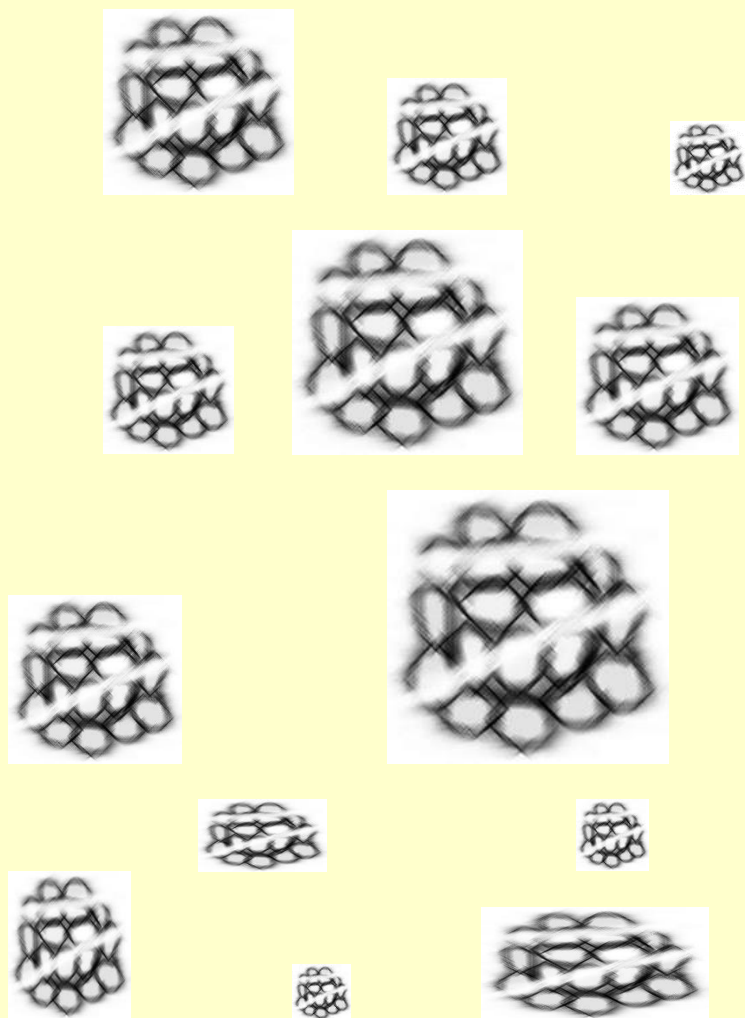
De majd mindig kapsz belőle,
hogy Te összerakhasd.
Látod?
Ezért kell a gyertya,
a fény,
hogy lássalak.
Nem győzhet semmilyen iszap...

Tartalomjegyzék

<i>A legszebb pillanat.....</i>	<i>10</i>
<i>Addig, míg élek.....</i>	<i>51</i>
<i>Átragyog.....</i>	<i>37</i>
<i>Belénk süpped.....</i>	<i>18</i>
<i>Bukás.....</i>	<i>13</i>
<i>Dérrózsa.....</i>	<i>8</i>
<i>Élve érvelek.....</i>	<i>36</i>
<i>Emlékezem.....</i>	<i>61</i>
<i>Éves szélroham.....</i>	<i>46</i>
<i>Faágnyi sóhaj.....</i>	<i>15</i>
<i>Fáj a távol.....</i>	<i>33</i>
<i>Fájdalom illan.....</i>	<i>17</i>
<i>Fényszilánk.....</i>	<i>63</i>
<i>Forgatás.....</i>	<i>41</i>
<i>Gólyacsőr.....</i>	<i>35</i>
<i>Gyertyánál.....</i>	<i>7</i>
<i>Hontalan.....</i>	<i>31</i>
<i>Január 7-re.....</i>	<i>40</i>
<i>Karc november 2-án.....</i>	<i>9</i>
<i>Karrier.....</i>	<i>55</i>
<i>Korog, nem imbolyog.....</i>	<i>24</i>
<i>Lombok alatt.....</i>	<i>59</i>
<i>Magad vagy.....</i>	<i>56</i>

<i>Magadba rejtve.....</i>	<i>53</i>
<i>Másnap hajnalig.....</i>	<i>49</i>
<i>Másodpercnyi végtelen.....</i>	<i>12</i>
<i>Még tükör által homályosan.....</i>	<i>50</i>
<i>Megérttem, kiléptem.....</i>	<i>28</i>
<i>Minden érben van egy nap.. ..</i>	<i>48</i>
<i>Műfény, műtét.....</i>	<i>25</i>
<i>Nagy-kicsi-ember.....</i>	<i>44</i>
<i>Ne légy a hiányom.....</i>	<i>22</i>
<i>Nosztalgia.....</i>	<i>60</i>
<i>Ólomidő, pillekép.....</i>	<i>58</i>
<i>Part-art.....</i>	<i>34</i>
<i>Pihézet.....</i>	<i>47</i>
<i>Porcelán.....</i>	<i>16</i>
<i>Szeretni szegődtem.....</i>	<i>20</i>
<i>Szeretve mer.....</i>	<i>26</i>
<i>Szilveszteri hangulat.....</i>	<i>32</i>
<i>Születésnapodra.....</i>	<i>14</i>
<i>Tartozom, bátoríts.....</i>	<i>29</i>
<i>Tor, dia.....</i>	<i>43</i>
<i>Veled hiszem.....</i>	<i>39</i>
<i>Villamoson.....</i>	<i>57</i>

Dobrosi Andrea
Fényszilánk
Budapest, 2014